

ЦИЈЕНА:

за Црну Гору на годину 8 перпера, на по године 4 перпера.
 За Аустро-Угарску Босну и Српско-Хрватску на годину 12 перпера, на по године 6 перпера.
 За све остале земље годишње по франка у злату, на по годину 12 франка у злату.
 Прешла је се врима само у годишњем и додогодишњим роковима и ваљаје у напред.
 Поједини број 20 пара за Црну Гору, — за Иностранство 25 ар.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

Le GLAS TZRNOGORTZA, Journal Officiel, paraissant régulièrement chaque samedi et suivant les exigences du service. On s'abonne aux bureaux du journal GLAS TZRNOGORTZA, Cetigne, Montenegro.

L'abonnement pour le pays 8; pour l'Autriche-Hongrie 12 Perpers; pour tous les autres pays 20 francs par an. La publicité est reçue aux bureaux du journal et dans toutes les agences de publicité.

Преплата се шаље само Администрацији и наплаћује се за сваку ријеч или број до пет цифара и петит слова по 4 пара, гармонд слова 6 пара; цитеро слова 8 пара — за први пут, а за сваки даљи пут у пола од горење цијене. Најмањи оглас наплаћује се 1 перпер. — Осим напредна цијене цијене од ријечи, наплаћује се по закону о таксима још по 50 пара за свако поједино оглашавање.

Власник: Државна Штампарија.

Издаје суботом

Уредник и одговорни уредник: Вељко Милићевић

СЛУЖБЕНИ ДИО

ИСПРАВКА

У 63. броју „Гласа Црногорца“ у листи губитака из баталиона Пешивачког међу рањеним војницима налазе се: Ђорђе Николин Мијушковић, Благоје Драгов Мијушковић, Дрекале Раков Мијушковић, Јошо Ђуров Мијушковић, Гајо Мирков Контић, Мрђен Јоков Контић, — а треба да стоји *поинули*, што се овим исправља.

К броју Р. 9825. О. 2198. Из Канцеларије Краљ. Министарства Војног. 17. новембра 1914. Цетиње.

НЕСЛУЖБЕНИ ДИО

Дvorsке и дипломатске вјести

— Његово Величанство Краљ отпутовао је у недјељу ради војних послова у Никшић.

— Његово Кр. Височанство Књаз Петар, Командант Ловћенског Одрета, вратио се са Цетиња у Свој Одред.

Г. П. Пламенац, Министар Иностранних Дјела, и г. Генерал Божа Јанковић, шеф штаба Врховне Команде, отпутовали су јуче изјутра у Никшић. Г. Пламенац вратио се истога дана у пријестоницу.

— Г. Гаврило Церовић, Министар Просвјете и Црквених Послова, отпутовао је у Никшић.

Са наших бојишта

Цетиње, 22. новембра

21. новембра *прошао је на миру на црногорском ратишту.*

21. Новембра српске трупе *предузеле су офанзиву на зајадном фронту и најредовале за 10—15 километара, којом су приликом заробиле: 5 официра, 665 војника, 4 брдска топа, до 1000 граната и шрапнела и много ђушака, муниције и логорске сиреме.*

Овдашњи Царско-Руски Војни Агент, г. генерал Н. Потопов, примио је ова службена саопштења:

Петроград, 20. нов. у 6:55 у вече. На појединим дјеловима фронта у рејону Ловича продужавају се бојеви. Знатне непријатељске снаге које поглавито сачињавају трупе превезене у току новембра са западног фронта Њемачке, прешле су 19. новембра у наступање у рејону Љутомерска и Шчерцова. На осталом фронту на лијевој обали Висле није било већих промјена.

С ону страну Карпата, наша је војска при заузећу Бартфелда заробила 8 официра и 1.200 војника са 6 митраљеза.

На кавкаском фронту није било 18. новембра крупнијих сукоба.

ТЕЛЕГРАМИ

Крагујевац, 21. нов. Полазећи на бојиште да обиђе трупе, Његово Величанство Краљ наредио је да се војницима саопшти овај поздрав: Њег. Величанство Краљ диљећи се надчовјечанским напорима и клањајући се силним жртвама наше војске, шаље свима официрима, подофицирима, капларима и редовима своју најсрдачнију захвалност, тврдо увјерен да ће они

сви са образованом свијету познатом живошћу и даље истрајати на бранику отаџбине, очувати част, славу, име, будућност Србије, приносећи и посљедње жртве на олтар зајетних идеала уједињеног Српства, остављајући потомству нечуване примјере пожртвовања, — са најмилијим ускликом: да живи наша војска! Његово Величанство Краљ поздравља своје соколове са вјером и надом у Бога у коначан успјех.

19. новембра није било ни на једном фронту сукоба са непријатељем.

Атина, 19. новем. Јављају из Левкаде, да је 16. новембра од земљотреса који је причинио огромне штете, планина Пекула срушена у Јонско Море на дужини од 3 километра, а тако исто прекришила је и равницу на површини од 40 хектара. Мала узвишења појавила су се на разним тачкама острва.

Петроград, 20. новембра. Цар је отпутовао са бојишта и пошао у неке вароши јужне Русије да посјети рањенике у тамошњим болницама. („Вјестник“).

Рим, 21. новембра. — На западу од Лођа почела је нова битка. Главна акција се врши код Ласка. Наставља се акција на лијевој обали Висле. Примјећује се јака концентрација њемачких одреда пренесених жељезницом на западу од Калиша. Руси су окупирали Счерков.

„Corriere della Sera“ прима из Петрограда, да се у Варшави саставио један пољски народни комитет у циљу да ради на уништењу Њемачке, састављајући Пољску у једну целину под скиптром Цара Руског.

Исти лист сазнаје из „Лондона“, да дреднот „Аудацијус“ није потопљен, али да је наишао на мину на сјеверу од Ирланда и да је оштећен, те се налази на поправци. (Нар. извјештај).

Париз, 21. новембра. Изгледа да ће се краљ Ђорђе и Поенкаре састати у Фландрији сакраљом Албертом. (Нар. извјештај).

Преторија, 21. нов. Званично се јавља да је Девет заробљен.

Париз, 21. нов. Нијемци су вршили жестоко бомбардовање на западу од Диксмида. У Алгасу ми смо заузели три села на југо-истоку од Тона.

„Рајтер“ јавља, да се Њемачка извинила Португалији за упад у Анголу.

У Валпараизи избио је покрет анти-њемачки. Народ је напао на трговине, банке, консулат и трамваје њемачке. Трупе су успоставиле ред.

Срби су постигли сјајан успјех заузевши Лазаревац гдје су заробили више од 2000 аустријских војника. (Нар. извјештај).

Париз, 21. нов. У Белгији Нијемци су отпочели доста живу канонаду на Њупор и на положаје савезничке западно од Диксмида и јужно од Ипра. У Шампањи и од Соме до Ена мир је на цијелом фронту. У Аргони више непријатељских нападаја били су одбијени. Очеvidно је да старјешине њемачке варају своје војнике, јер њемачки

заробљеници потоњих дана тврдо су вјеровали да је Париз а тако и Верден већ одавно у њемачким рукама.

Харг, 21. нов. Страни авијатичари летјели су више Крупове топовске фабрике и бацили бомбе, које су напјели велике повреде још за сад непознате. Нијемци су предузели јаке одбранене мјере на белгијским обалама, гдје су намјестили топове. (Нар. извјештај).

Калкута, 21. нов. Њемачки напади да узбуне индијске муслимане, потпуно су пропали. (Вјестник).

Берлин, 21. новембра. Рајхстаг је изгласао, са свима гласовима осим гласа социјалисте Либкнехта, нови ратни кредит од 5 милијарди марака. (Вјестник).

Останд, 21. новембра. Британска флота бомбардује обалу. (Вјестник).

Петроград, 21. новембра. Предсједник Француске Републике, Г. Поенкаре, посјетио је енглеског краља у главном енглеском стану. Предсједник и Краљ присуствовали су свечаној ревији савезничких трупа које су их одушевљено поздравиле. Краљ је затим посјетио болнице. (Вјестник).

Одужење своме народу

Пишу нам са *Грахова:*

И по размјерама и по разноликости и по досадашњим резултатима, рат у којему смо ми сада учасници, далеко издвја од свију досадашњих ратовања. Много и много милих и немилих појава дешава се, које се ни из близа нијесу дале наслутити. Да ће се морати безусловно Срби и Хрвати борити против своје српске и словенске браће и против своје воље и, није се могло претпоставити да неће нигде наићи на отпор. Сад је пак јасно, да ти људи морају упућивати своје куршуме на оне, који су им милији од оних поред којих се раме уз раме боре.

Ако је ко и помислио штогод против црно-жуте Хабсбуршке Монархије, тај је скупо та своја маштања платио. Наиме, велики дио српских синова страдао је и страда у Аустро-Угарској Монархији. Па су и у томе поједини крајеви издвојили. С јачом отпорном снагом скопчана су и већа страдања.

Поред страдања по тамницама, сада се зна, да је Корјенићска жутиа до сада припела на аустријска вјешала у Требињу својих 16 врлијех синова, а 28. јула. Ево имена неких од њих: 28. јула објешени су: Тривко Шаковић, Обрен Грубач и Марко Деретић; 30. јула: поп Видак Парезанин и Гојо Гудељ; 6. августа: Никола Средановић и Јово Средановић; 8. септембра: Никола Кујачић, Јован Кујачић, Ђоко Бендераћ и Спасоје Средановић; 9. септембра: Симо Бендераћ, Дамјан Средановић, Шпиро Средановић и Крсто Средановић; 12. септембра: Ђоко Бабић и 16. Зубаца из Богојевић села, Коњског, и Царевог Поља.

За ове честите српске синове довољно је било дознати да не желе зла своме народу или бар да их оптужи и потоњи наш „брат“ Мухамеданац, па да злогласни генерал Браун изрече пресуду да им се гајтан намакне око врата. Па ти зликовци гонили су и даље. Браћи Николи и Лазару Средановићима наређују да се договоре, којег ће од њих двојице објесити. Догова-

рали су се баш српски: Никола моли да објесе њега, а Лазара да оставе; Лазар пак моли да објесе њега, а Николу да оставе. — објесили су Николу. Попа Парезанина питају, да бира или себе или свога сина на вјешала, — одабрао је себе. Грозних поступака од стране тирана, а узор примјера од стране мученика!

Вјешала су направљена пред дивном православном црквом у Требињу. Троја су једна до других. У 5 сати по подне цио српски живал из Требиња под морање долази на бесплатну „забаву“, коју му приређује „културна“ германска раса. Нико не смије говорити ништа. Свештеник у одеждама стоји поред вјешала, а до њега судачи и доктор. Кроз густе редове народа доводе мученике. По свршеном прочитању „пресуде“ и црквеном обреду, дижу их на вјешала тројицу, намичу им гајтан и обарају! Пет минута висе; доктор констатује смрт; гајтан кидају; возе и стрпавају у ископане јазмаке. Сад долазе на ред друга тројица. — Веле, добро су се наши дични саплеменици понјели на вјешалима. Поп Парезанин је пјевао Србадији и клицао: „Живјела Србија! Живјела Црна Гора! Живјело Српство!“ све док му је гајтан притегнут. Никола Средановић до издахнућа пјевао је из гласа. Сви су се мушки понјели. У потоње доба стало се је томе на пут. Чим би се и једна ријеч са вјешала чула у прилог Српства, добошар је лупљавом то заглашавао, да присутни не чују.

Ето на какав су начин завршили свој живот у овим судбоносним данима 32 дична сина корјенићска и зубачка. Неки дио њихове браће, на своју и нашу жалост, боре се и сада на бојиштима у Галицији, на Сави и Дрини против својих саплеменика, а један дио био је те среће, да се отргне од свога душманина, пребјегне својој браћи у Црну Гору, узме пушку и бори се против свога злотвора. Цијела је чета Корјенића и Зубача, који чувају у заједници с нашим војницима наш стари Клобук, да га не осврнави душманска нога. Добро га чувају, особито у борбама 27., 28., 29. и 30. октобра показали су се као достојна браћа оних, који су изданули на вјешалима.

Н. Б. Ков.

Званични огласи

Школске објаве

У разним ученичким питањима увукла се код нас неподесна пракса, да се ученици или њихови родитељи обраћају својим молбама непосредно Министарству Просвјете.

Како се Министарство не може да ослони на исказе садржане у молбама, то је оно приморано, да у сваком поједином случају, тражи обавјештење и мишљење надлежне школске управе. — усљед чега се догађа, да су тако упућене молбе подвргнуте дугој и спорној процедури него оне, које су директно на надлежне школске управе упућене.

У интересу што брже отаљавања посла, Министарство овим упућује родитеље и саме ученике, да своје молбе не шаљу никако непосредно Министарству него увек преко надлежне школске управе, која ће сама испитати и ријешити молбу или ће је у сумљивом случају спровести Министарству са својим образложеним мишљењем.

Број 4700. Из канцеларије Кр. Министарства Просвјете и Црквенијех Послова, 9. новембра 1914. год., Цетиње.

Предавања у Држ. Нижој Гимназији у Никшићу, почињу 8. децембра о. год.

Упис ученика вршиће се 1., 2., и 3. децембра о. год.

У први разред гимназије примају се они ученици те, којима није мање од 10 ни више од 14 година, који су свршили четири разреда основне школе с добрим успјехом, а који уз то положе пријамни испит из вјеронауке, српског језика и рачуна. Сваки од ових ученика треба да донесе крштеницу и свједочанство из основне школе.

Пријамни ће се испити примати одмах по упису, а накнадни и поновни 4. и 5. децембра о. год.

Ученици првог разреда илаћају 4 перпера на име уписнице, остали по 5 перпера, а сви осим сиромашних по 2 перпера на име ђачке библиотеке.

Бр. 184. Из канцеларије управе Држ. Ниже Гимназије у Никшићу, 13. новембра 1914. год. 2,4

Објава. Дана 14. децембра т. год. у канцеларији ове управе одржаће се јавна лицитација закупа издавања хране осуђеницима Централног Казненог Завода у Подгорици за 1915 годину.

Закупник је обавезан дати гаранцију у износу од 2000 (две хиљаде) перпера у готовом новцу, а у непокретностима 4000 (четири хиљаде) перпера.

Позивају се сви они, који би вољни били лицитирати, да се означеног дана пријаве у 8 сати прије подне.

Уговор и пропис хране може се добити на прочитање сваког дана за вријеме канцеларијских часова.

Да се дозволи лицитирати обавезан је сваки лицитант поднијети овој Управи тражену гаранцију у готовом новцу или хартијама од вриједности, а за непокретности докуменат да је осигурана и слободна од друге залоге.

Број 747. Из канцеларије Управе Централног Казненог Завода, 9. нов. 1914., Подгорица. 2,3

Обзнана. Дана 13. октобра 1914 г. нађен је један љеш код Старе Мостине на Рибничка Врела.

Судском истрагом није се могло пронаћи ко је био онај, чији је љеш ту нађен, а судско љекарским увиђајем утврђено је: да је љеш лежао у једној пећини, окренут леђима к уласку пећине, покривен једним старим бијељем; на истом су нађене црне чарапе у пола раздрте; обучен у једну стару женску котулу; сви мускули с главе отпали су, те се по лицу и коси није могло познати да ли је љеш мушки или женски, нити се, пак, ни прилично није могло утврдити, у које је доба старости био; по роби и полним удовима утврђено је, да је љеш женског пола; кад је приступљено ближем прегледу, љеш је сав распао, те се није могло констатовати, да ли је смрт наступила природно или насилно; према горњем налазу, од прилике прије један и по мјесец дана.

Пошто се не зна ко је био онај, чији је љеш ту нађен, то се на основу судског рјешања од данас, број доњи, а сходно пропису потоње алинеје § 59. закона о суд. пост. у крив. дјелима овим чини ова обзнана и позива се свак, ко би што о поменутом љешу знао, да о том обавијести овај Обласни Суд.

Број 752. V—1914—104.

Подгорица, 10. новембра 1914 г.
— Краљ Обласни Суд — за предсједника, — судија,
2,3 П. А. Пејановић.

Службени огласи

Објава. Позива се овим власник изгубљених 20 (двадесет) перпера, које је као нађене предала овом суду Кр. Обл. Управа, да се до 15. децембра текуће године пријави овом суду са доказима о својини над новцем, послје чега ће му новац поменути уручен бити чл. 84. оп. им. зак.
Број 128. 49—1914.

Цетиње, 12. новембра 1914 год.
— Краљ Обласни Суд — пред. Алекс. К. Матановић.
(бр. 574, 2,2)

Приватни огласи

ПОД КИРИЈУ, даје се удобан стан до основне школе, за вишу, или двије мање фамилије: три собе, кухиња, дворште. Питати **Стевана Радоњића**. (бр. 580, 1,1)

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ

Господин Деларош Верне, Министар Француски на Цетињу, приликом свога доласка и присуствовања свечаном отварању радио-телеграфске станице овђе, — дао је стотину перпера на име помоћи сиротињи, на чему племенитом дародавцу, у име подгоричке сиротиње, изјављујем овим путем најтоплију благодарност.

Подгорица, 26. октобра 1914 г.
Предсједник Општине,
С. Марковић.
(бр. 576, 1,1)

Јавна благодарност

С осјећајем неизмјерног бола, доживотно ожалошћени и дубоко рањени смрћу нашег непрежаљеног и омиљеног унука, сина и брата

МИРЧЕТЕ ПЕШИЋА

— студента технике на Београдском Универзитету —

који у најљепшем цвијету младости — у 22 години погибе 9. септембра ове год. у крвавим борбама на Мачковом Вису — на Дрини, погибе за народно ослобођење и уједињење, спасавајући Српство од германског ига; погибе као добровољац за словенску еру у коју се улази најкрвавијем путем.

Сматрамо за свету дужност овим изјавити доживотну благодарност браћи: Бјелопавлићима обојег пола, Пјешивцима, Чевљанима, Добрљанима и Загређанима, који омиљеног нам покојника онако дивно ожалише. — Хвала Никшићанима обојег пола, који у великом броју похиташе, да нам изјаве тужно саучешће.

Вјечита хвала на личним, брзојавним и писменим саучешћима г. г.: сердару Јагошу Радовићу, великосудији Марку Радуловићу, држав. савјетнику Андрији Радовићу, Мињи Радовићу, госпођи Марици С. Радоњића. — Хвала народним посланицима: Милу Церовићу, д-р Шкерковићу, Митру Вукчевићу, Мату Павићевићу и Ивану Брајовићу. — Хвала професорима и настав. гимназија: Лазу Поповићу, Илији Шобајићу, Вуку Пулевићу, Радомиру Ивановићу и Раду Павићевићу. Хвала адвокату Марку Даковићу. Хвала команданту бригаде Милошу Радовићу; командирима: Максиму Павићевићу, Стеву Бошковићу и Богићу Радовићу. Хвала капетанима: Илији Павићевићу, Петку Пајовићу, Милошу Бошковићу, Бошку Лакићу и Тодору Пајовићу. Хвала поручницима: Јолу Бошковићу, Сави Ракочевићу, Душану Ђуровићу и Благоти Пајовићу; потпоручнику Душану Бошковићу. Хвала: Мињи Радоњићу, Перу Новаковићу, Филипу Крушки, Милији Павићевићу, Михаилу Мартиновићу, Гаврилу Стојковићу, Саву Кусовцу, Лазару Миљановићу. Хвала официрима: Велиши Беговићу, Бећу Бошковићу, Илији Поповићу, Јовану Јовановићу и Митру Чејановићу; барјактарима: Мирку Беговићу и Спасоју Ђуровићу. Хвала свештеницима: проту Бошковићу, Срдану Поповићу, Јовану Велашевићу, Јовану Дамјановићу, Јоку Лековићу и Илији Мијушковићу; дирек. банке Митру Војводићу; банкар. чиновницима: Јошу Раичковићу, Николи Мијушковићу и Петку Радовићу. Хвала царинским чиновницима: Радулу Радовићу, Миљану Ђуковићу, Ђорђији Ивановићу, Стеву Ђурановићу, Милошу Шутиловићу и Јанку Пајовићу.

Хвала поштан.-телеграфским чиновницима: управнику Божу Ђурашковићу, Станоју Милачићу, Ђуру Јововићу, Грујици Бошковићу, Божу Николићу, Миловану Бошковићу, Михаилу Бошковићу, Глигорији Јовановићу и Милошу Калуђеровићу. Хвала општин. чиновницима: Јакову Вуковићу и Марку Јанковићу. Хвала учитељима-цама: г-ђи Јелени Ђурашковића, Андрији Јовићевићу, Филипу Протићу, Бошку Велашевићу, Лазару Чобелићу, Атанасији Вељовићу, Душану Ивовићу, Радулу Ивановићу, Милићу Шћекићу, Петру Дубљевићу, Андрији Драговићу, Јагошу Ђуровићу, Спасоју Брајовићу, Ђуру Јовановићу, Миловану Шарановићу, Пуниши Савелићу, Косту Радовићу, Милутину Радоњићу и Радовану Секулићу. Хвала писарима: облас. управе Живку Јовићевићу, обл. суда Јокици Поповићу, кап. суда Луки Бобичићу и Божу Милатовићу. Фабриканту Филипу Пејовићу; студентима: Луки Поповићу, Новици Радовићу, Бошку Бојовићу, Радовану Пулевићу, Велиши Вујачићу, Саву Николићу, Ристу Настићу, Владу Дамјановићу, Душану Грунковићу, Лазару Ђуровићу; богослову Ђорђији Радоњићу; матуранту Марку Мијушковићу; гимназистима: Вуку Митровићу, Димитрији Дулетићу и Јовану Радоњићу. Хвала трговцима: Максиму Јовановићу, Филипу Златичанину, Јовану Стојићу, Ђорђији Шутиловићу, Јовану Павлићевићу и Бећу Ђурђевићу. Хвала: Милату Јовићевићу, Радосаву Мијушковићу, Радоњи Бошковићу, Шпиру Бацковићу, Милосаву Бацковићу, Мију Ђуровићу, Мурату Јовановићу, Марку Бошковићу, Јовану Пајовићу, Дулу Пајовићу. — Доживотна хвала комитама и војницима из логора, који се и онамо сјетише, да нам изјаве своја искрена саучешћа: Милану Јовановићу, Мијалу Ђуровићу, Ристу Вујовићу, Николи Велашевићу, Милутину Павличићу, Блажији Радуловићу, Ђоку Јовановићу, Филипу Павићевићу, Раду Пајовићу, Јовици Жарићу, Ђоку Павићевићу; Велиши, Божу, Николи, Јагошу, Милану, Петку, Тому, Радивоју, Спасоју, Мирку и Милу Радоњићима; Станку Грунковићу, Крцу Лукићу; Бошку, Глигу, Живку, Ђуру, Марку и Ристу Вековићима; Шћепану и Мирку Туровићима; Мију, Радовану и Душану Пешићима.

Хвала матуранту Мијушковићу, који мјесто надгробног слова приликом покајања одржа онако дирљив говор. Хвала Милану Жарићу и осталим учитељима, који не пожалише труда код куће доћи, да подијеле с нама тугу и да нас неутјешне тјеше.

Хвала уредницима српских листова, који нотираше погибију нашег незаборављеног Мирчете. Доживотна хвала г. Радоју Чобелићу, среском начелнику из Ваљева, који онако топлим родитељским тоном достави нам тужну вијест, да нашег драгог Мирка нема више међу живијема и да за њим вјечно тугујемо.

Најтоплија и вјечита благодарност покојниковим друговима: Шалићу и Пејовићу, који га са својим официрима и друговима између непријатеља унесоше, братски ожалише и са достојним му почастима сахраанише.

Особита хвала браћи Фручанима, који онако својски ожалише омиљеног им Мирчету.

Још једном хвала свима, који нам ма којим путем изјавише своје саучешће.

Фрутак, 17. новембра 1914.

Ожалошћени:

дјед поп Филип; отац Јован Пешић с породицом.

(бр. 581, 1,1)

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ

Поражени до дна душе и за навијек ожалошћени смрћу нашег нигда непрежаљеног сина, брата и ђевера

† САВА М. БЕШИЋА

ученика III разр. Богосл.-Учитељске школе

који у најљепшем цвијету своје младости у 18. години, 23. септ. т. г. при јуришу на Калиновик задоби смртне ране од непријатеља, — те у Пљеваљској болници након тешких болова испусти своју племениту душу 21. октобра, и 22. истог би сахрањен у гробљу код манастира св. Троице у Пљевљима. Не можемо пропустити, а да овом приликом не изјавимо вјечиту захвалност на учињена доброчинства. Особита хвала Срп. Кап. В. Милосављевићу што се је постарао те се покојник довео у његова кола са Калиновика у Фочу.

Доживотна хвала грчким докторима, госпођама и госпођицама као и свима познаницима у Фочи, који су се приликом његовог тамошњег боловања неуморно старали, да му млађани живот од смрти спасу. Понаособ хвала д-р Пајеру, медицинару Бојићу у Пљевљима, који и у посљедњи моментима и у највећим мукама покојника, сав труд полагао, да га од смрти избаве.

Вјечито смо захвални управитељу Области у Пљевљима г. Рамадановићу, предсјед. Обл. Суда г. Контићу, као и свима чиновницима и грађанима обојег пола вароши Пљеваља, који у великом броју похиташе и милост нам покојника до вјечне куће испратише.

Особита хвала г. проти Вукојичићу на извршеном опијелу, као и рањеницима из Пљеваљске болнице, који у великом броју, и поред тешких на њима рана, наштуљама похиташе и покојника до вјечне куће испратише.

Вјечито остајемо благодарни ученицима III разр. Богословско-Учитељске школе на онако дирљиво изјављеном саучешћу, као и редовима митраљешког одјељења у Будви, нашој браћи, сродницима, пријатељима и друговима покојниковим из разних крајева, који нам ма којим било начином указаше саучешћа у големој жалости и тиме нам у неколико тугу ублажише.

Пипери, 17. новембра 1914.
За навијек ожалошћени: отац Мато са породицом **Бешића**. (бр. 579, 1,1)

ИЗЈАВА ЗАХВАЛНОСТИ

Наша мила и никад непрежаљена ћерка, односно сестра

† МАРИЈА

изненадним несрећним случајем испустила је своју племениту душу 23. прошлог мјесеца у 8^{1/2} сати пр. подне, у цвијету своје младости, у 19 години, остављајући нас да вјечито за њом тугујемо.

Објављујући ову по нас тужну вијест, не можемо пропустити, а да из дубине душе не изјавимо нашу најтоплију благодарност на изјављеном нам саучешћу. Његовом Величанству Краљу Господару, Њеном Величанству Краљици и Њеном Височанству Књагињици Ксенији, које су на глас о несрећном случају, неколико пута — ноћу — тражиле телефонска обавијештења о стању покојнице, Његовом Височанству Књазу Мирку, Његовом Високопреосвештенству Господину Митрополиту, командиру г. Ристу Љумовићу ађутанту Његовог Величанства Краља са г. г. официрима — лекарима из Француског деташимана и г. д-р Матановићу, који су у истом часу, у ком се несрећни случај догодио, притрчали да покојницу спасе од неминуоне смрти, обласном управитељу г. Ђурашковићу; свештеницима г. г.: проту Матановићу, ђакону Калуђеровићу и пароку Мартиновићу; оmlandини Пјевачког Друштва Цетињског, управи Радничке Школе, г. Јелисеју Госпићу и осталима, који на одар наше драге покојнице положише дневне вијенце од свјежег цвијећа, поштованом грађанству престонице без разлике пола, које је у великом броју увеличало спровод до вјечне куће наше драге покојнице, те тиме нам ублажило неописану тугу; браћи Љуботињанима, као и свима онима, који нам на ма који начин изјавише своје саучешће у овој нашој великој жалости.

Цетиње, 7. новембра 1914.
Ожалошћени: отац Милан; мајка Еирина; браћа: Вукашин и Никола — Бановићи, са осталом родбином. (бр. 570, 1,1)

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ

Под притиском неодрживе туге, која је нас снашла смрћу нашег незаборављеног сина, односно брата, мужа, оца

† Илије Радојева Вуковића

који се 22. септембра ов. год. тешко ранио у боју код Калиновика, а 27. октобра подлегао ранама у Пљевљима, гдје је и сахрањен. — Сматрамо за дужност и овим путем изјавити благодарност: Њ. В. Краљу Господару, Њ. В. Краљици, Њ. Кр. В. Књазу Мирку, Њ. Кр. В. Књагињици Ксенији и Њ. Кр. В. Књагињици Вјери на указаној пажњи и помоћи.

Срдчна хвала лекарима: г. Перазићу и г. Пајеру на уложеном труду.

Незаборављена хвала: кап. Филипу Радуловићу, писару Николи Пејовићу; свештеницима: Крсту Радуловићу и Петру Вуковићу; учитељима: Филипу и Јовану Велимировићима и осталим браственицима: Радуловићима, Пејовићима, Радоњићима и нашој браћи Бандићима на изјављеном саучешћу у нашој великој жалости са чиме су у неколико нашу тугу ублажили.

Искрена хвала слугама Св. Двора на изјављеном саучешћу.

Много смо захвални нашим комшијама, кумовима, пријатељима и познаницима са Цетиња, који нам саучешће изјавише, као и свима онима, који нам писмено и телеграфски упутеше изјаве саучешћа.

Комани, 2. новембра 1914 год.
Ожалошћени: отац Радоје; мајка Букна; браћа: Јанко и Петко; супруга Јоке; сестре: Видна, Госпава и Стане; синови: Никола, Васо и Јован; кћер Велика и снаха Стана. (бр. 572, 1,1)